

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a sudcov JUDr. Emila Franciscyho a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci žalobkyne **K.**, bývajúcej vo V., zastúpenej JUDr. K., advokátom so sídlom v N., proti žalovanému **J.**, bývajúcemu vo V., zastúpenému JUDr. R., advokátom so sídlom v B., **o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 5 C 32/2006, na dovolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 11. septembra 2007 sp. zn. 6 Co 71/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 11. septembra 2007 sp. zn. 6 Co 71/2007 **z a m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nové Zámky rozsudkom z 22. januára 2007 č.k. 5 C 32/2006-82 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobkyni žalovaným listom bez uvedenia dátumu z dôvodu § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, ktoré bolo žalobkyni doručené 17. januára 2006, je neplatné. Rozhodol tiež o náhrade trov konania. Vychádzal z toho, že okamžité skončenie pracovného pomeru nespĺňa zákonné podmienky § 70 Zákonníka práce, nakoľko nie je z neho zrejmé skutkové vymedzenie dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru, kedy k porušeniu pracovnej disciplíny malo dôjsť, akým spôsobom. Žalovaný v zrušujúcom prejave ako dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru

uviedol, že žalobkyňa po skončení čerpania dovolenky na výkon práce nenastúpila a neoznámila dôvod svojej neprítomnosti. Takýmto spôsobom vymedzený dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru považoval za nekonkrétny, nakoľko neobsahuje, kedy žalobkyňa čerpala dovolenku, kedy jej čerpanie skončila a kedy mala nastúpiť do práce, a preto došiel k záveru o neplatnosti tohto zrušovacieho prejavu. Okamžité skočenie pracovného pomeru považoval za neplatné aj z dôvodu nesplnenia hmotnoprávnej podmienky platnosti tohto zrušovacieho prejavu, ktorou v danom prípade bolo jeho predchádzajúce prerokovanie so zástupcami zamestnancov (§ 74 Zákonníka práce). Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Nitre na odvolanie oboch účastníkov rozsudkom z 11. septembra 2007 sp. zn. 6 Co 71/2007 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietal. Žalobkyňu zaviazal zaplatiť žalovanému 22 371 Sk trov konania. Na rozdiel od súdu prvého stupňa bol toho názoru, že okamžité skončenie pracovného pomeru spĺňa formálne náležitosti v zmysle § 70 Zákonníka práce, nakoľko porušenie pracovnej disciplíny je v ňom vymedzené dostatočne konkrétnym a nezameniteľným spôsobom. Z obsahu písomnosti žalovaného doručenej žalobkyňi 17. januára 2006 je zrejmé, že žalobkyňa po skončení čerpania dovolenky nenastúpila 2. januára 2006 na výkon práce a neoznámila dôvod svojej neprítomnosti. Za správny nepovažoval ani záver súdu prvého stupňa o nesplnení hmotnoprávnej podmienky platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vyplývajúcej z § 74 Zákonníka práce. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný písomne listom z 9. januára 2006 požiadal zástupkyňu zamestnancov – Z. o prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru, ku ktorému bol vyjadrený súhlas pred dorúčením okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyňi. Pri skúmaní, či žalobkyňa porušila pracovnú disciplínu spôsobom uvedeným v zrušovacom prejavu, mal za to, že z výsledkov vykonaného dokazovania, najmä výpovede svedkyne A., M. jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa mala čerpať dovolenku od 1. decembra 2005 do konca roka 2005 a od 1. januára 2006 mala nastúpiť do práce. Tým, že žalobkyňa uvedeného dňa do práce nenastúpila a neurobila tak ani do 13. januára 2006, kedy žalovaný prejavil vôľu okamžite s ňou skončiť pracovný pomer, dopustila sa neospravedlnenej absencie. Toto porušenie pracovnej disciplíny z hľadiska jeho intenzity považoval za porušenie pracovnej disciplíny závažným spôsobom, z ktorého dôvodu okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce bolo opodstatnené. Pretože súd prvého stupňa tým, že žalobe o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vyhovel, nerozhodol správne, v zmysle § 220 O.s.p. tento

nesprávny rozsudok prvostupňového súdu zmenil tak, že žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, v ktorom namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesúhlasila s právnym záverom odvolacieho súdu, že okamžité skončenie pracovného pomeru spĺňa všetky formálne náležitosti uvedené v zákone. Trvala na tom, že z jeho obsahu nevyplýva odkedy a dokedy mala čerpať dovolenku a kedy po skončení jej čerpania mala nastúpiť do práce, koľko dní absencie mala mať. Preto bola toho názoru, že okamžité skončenie pracovného pomeru je nezrozumiteľné a tým nepreskúmateľné, keďže nie je z neho zrejmé kedy porušila pracovnú disciplínu, ktorú okolnosť považovala za právne významnú aj pri posudzovaní plynutia lehôt z hľadiska ustanovenia § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Poukázala na samotné datovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru, keď podľa jeho obsahu pracovný pomer mal skončiť 13. januára 2006, hoci zo strany žalovaného jej bolo doručované až 16. januára 2006. Ďalej trvala na tom, že žalovaný ani účtovníčka žalovaného J. jej neoznámili, koľko dovolenky má čerpať a kedy má do práce nastúpiť, naopak bola žalovaným uistená, že jej to oznámi, čo však neurobil. Taktiež nesúhlasila so záverom odvolacieho súdu, keď považoval za splnenú hmotnoprávnu podmienku pre platné okamžité skončenie pracovného pomeru vyplývajúcu z § 74 Zákonníka práce. Mala za to, že v konaní nebolo preukázané, že žalovaný zamestnaneckej dôverníčke P. doručil písomnú žiadosť o prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru z 9. januára 2006 a vyslovila pochybnosť, že táto žiadosť bola vypracovaná dodatočne až v priebehu súdneho konania. Výpoveď uvedenej dôverníčky považovala za rozporuplnú a účelovú. Žalobkyňa vzhľadom na to žiadala napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorá je zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie nie je opodstatnené.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom však dovolací súd neposudzuje iba podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. O vadu takej povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľka žiadnu z týchto väd nenamietala a vada uvedenej povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná (§ 242 ods. 1 O.s.p.), je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej príčinou je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní a dôsledkom nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej. Ani vadu tejto povahy dovolateľka nenamietala a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Žalobkyňa namieta, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený

skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Okamžité skončenie pracovného pomeru je jednostranný právny úkon účastníka pracovného pomeru adresovaný druhému účastníkovi tohto pomeru, ktorý smeruje k skončeniu pracovného pomeru. Zákon pre platnosť tohto právneho úkonu predpisuje formálne a obsahové náležitosti. Okamžité skončenie pracovného pomeru medziiným musí byť písomné a doručené, zamestnávateľ v ňom môže uplatniť iba dôvod uvedený v Zákonníku práce, ktorý v ňom musí skutkovo vymedziť tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom (viď § 70 Zákonníka práce). Okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa musí zamestnávateľ vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov (viď § 74 Zákonníka práce). Z ustanovenia § 15 Zákonníka práce vyplýva, že prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá dobrým mravom. Platnosť právnych úkonov (vrátane pracovnoprávných úkonov vedúcich ku skončeniu pracovného pomeru) je potrebné posudzovať so zreteľom na okolnosti, za ktorých bol právny úkon urobený.

Dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru musí byť v písomnom okamžitom skončení pracovného pomeru uvedený tak, aby bolo zrejmé, aké sú skutočné dôvody, ktoré vedú druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu k tomu, že rozvážuje pracovný pomer, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavovať, t.j. ktorý zákonný dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru uplatňuje, a aby bolo zabezpečené, že uplatnený dôvod nebude možné dodatočne meniť. K splneniu hmotnoprávnej podmienky platného okamžitého skončenia pracovného pomeru je teda potrebné, aby dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru bol určitým spôsobom konkretizovaný uvedením skutočností, v ktorých účastník vidí naplnenie zákonného dôvodu tak, aby nemohli vzniknúť pochybnosti, z ktorého dôvodu sa pracovný pomer okamžite končí. Skutočnosti, ktoré sú dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru, nie je potrebné rozvádzať do všetkých podrobností, pretože pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť prejavu vôle je okamžité skončenie pracovného pomeru neplatné len vtedy, kedy by sa nedalo ani výkladom prejavu vôle zistiť, prečo bol pracovný pomer okamžite skončený.

Dovolací súd s názorom žalobkyne, podľa ktorého okamžité skončenie pracovného pomeru vzhľadom na „absenciu potrebných náležitostí“ nemožno považovať za platné, nesúhlasí.

V liste označenom ako „skončenie pracovného pomeru“ (bez uvedenia dátumu), ktorý žalobkyňa osobne prevzala 17. januára 2006 sú uvedené konkrétne skutočnosti, v ktorých žalovaný videl porušenie pracovnej disciplíny závažným spôsobom. Žalovaný totiž v okamžitom skončení pracovného pomeru vymedzil dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru tak, že „pracovný pomer, uzatvorený s Vami dňa: 01.12.02, končí dňa: 13.01.06 podľa § 68 ods. 1 písm. b ZP, okamžité skončenie pracovného pomeru pre závažné porušenie pracovnej disciplíny“ a zároveň v ďalšom odseku uviedol, že „Po skončení čerpania riadnej dovolenky ste nenastúpila na výkon práce a neoznámila dôvod svojej neprítomnosti.“. Žalovaný toto podanie vlastnoručne podpísal a opatril odtlačkom pečiatky V., J., P. spolu s uvedením IČO a DIČ a doručil ho 17. januára 2006 žalobkyni. V tomto smere už zo samotného znenia okamžitého skončenia pracovného pomeru nevznikajú pochybnosti o tom, z akého dôvodu bol okamžite skončený pracovný pomer. Navyiac aj vzhľadom k okolnostiam, ktoré okamžitému skončeniu predchádzali, muselo byť žalobkyni zrejmé (aj skutkovo), čo je dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru, v čom spočíva porušenie pracovnej disciplíny. Dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie pri posudzovaní tejto otázky odvolací súd, dovolací súd považuje za správne, v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Pokiaľ dovolateľka namieta nesprávnosť právneho názoru odvolacieho súdu o splnení hmotnoprávnej podmienky platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 74 Zákonníka práce, tvrdiac, že žalovaný zástupcovi zamestnancov písomnú žiadosť z 9. januára 2006 pred doručením okamžitého skončenia pracovného pomeru vôbec nedoručil, dovolací súd ani túto jej námietku nepovažuje za opodstatnenú.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný písomne listom z 9. januára 2006, ktorý bol adresovaný Z. P., túto ako zástupkyňu zamestnancov vykonávajúcu funkciu zamestnaneckej dôverníčky požiadal o prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou, nakoľko „pani R. porušila závažne pracovnú disciplínu, pretože ani po výzve nenastúpila do zamestnania a má absencie“. Skutočnosť, že adresátka uvedenú žiadosť od

žalovaného prevzala potvrdila vo svojej svedeckej výpovedi aj samotná Z., ktorá súčasne potvrdila, že žalovanému k doručenej žiadosti ústne oznámila súhlasné stanovisko.

Dovolací súd zistil, že vyhodnotenie tohto dôkazu – svedeckej výpovede Z. P. ako i ostatných dôkazov odvolacím súdom je v súlade s obsahom spisu aj so zásadami formálnej logiky (§ 132 až 136 O.s.p.). Tvrdenia žalobkyne o účelovosti výpovede svedkyne P. a jej nedôveryhodnosti z obsahu spisu nevyplývajú; žiadne relevantné skutočnosti spochybňujúce vierohodnosť menovanej svedkyne žalobkyňa neuviedla, tieto zostali len v rovine jednostranného tvrdenia žalobkyne, preto dovolací súd k tejto námietke žalobkyne neprihliadol.

Keďže v danej veci žalovaný požiadal riadne doručenou písomnou žiadosťou zástupcu zamestnancov o prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru týkajúceho sa žalobkyne a zástupca zamestnancov okamžité skončenie pracovného pomeru predtým, než bolo žalobkyni dané (doručené), prerokoval, správne odvolací súd dospel k právnomu záveru, že predpoklad pre platné okamžité skončenie pracovného pomeru uvedený v § 74 Zákonníka práce bol v danom prípade splnený a že z tohto dôvodu okamžité skončenie pracovného pomeru nie je možné považovať za neplatný právny úkon.

K samotnému porušeniu pracovnej disciplíny žalobkyňou uvedenému v okamžitom skončení pracovného pomeru dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že povinnosť dodržiavať pracovnú disciplínu patrí k základným povinnostiam zamestnanca vyplývajúcim z pracovného pomeru (§ 47 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce) a spočíva v plnení povinností stanovených právnymi predpismi (najmä ustanoveniami § 81, § 82 Zákonníka práce), pracovným poriadkom, pracovnou zmluvou alebo pokynom nadriadeného vedúceho zamestnanca. Ak má byť porušenie pracovnej disciplíny právne postihnuteľné ako dôvod na skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, musí byť toto porušenie pracovných povinností zo strany zamestnanca zavinené (aspoň z nedbanlivosti) a musí dosahovať určitý stupeň intenzity. Zákonník práce pre účely skončenia pracovného pomeru rozlišuje medzi menej závažným porušením pracovnej disciplíny a závažným porušením pracovnej. Porušenie pracovnej disciplíny najvyššej intenzity (závažné porušenie), je dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru alebo pre výpoveď z pracovného pomeru (§ 68 ods. 1 písm. b/ a § 63 ods. 1 písm. e/, časť vety pred bodkočiarkou Zákonníka práce). Tieto pojmy, napriek tomu, že od ich vymedzenia závisí možnosť a rozsah postihu zamestnanca, Zákonník práce

nedefinuje a ani neustanovuje, z akých hľadísk treba pri ich posudzovaní vychádzať. Jedným zo základných hľadísk pri rozhodovaní o postihu za porušenie pracovnej disciplíny je intenzita porušenia pracovnej disciplíny. Hodnotenie intenzity porušenia pracovnej disciplíny závisí od konkrétnych okolností a ovplyvňuje ho tak osoba zamestnanca, jeho doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, spôsob a intenzita porušenia konkrétnych pracovných povinností, ako aj situácia, v ktorej k porušeniu došlo, dôsledky porušenia pre zamestnávateľa, či konanie zamestnanca spôsobilo zamestnávateľovi škodu a pod.

Na okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce sa vyžaduje, aby išlo o zavinené konanie zo strany zamestnanca, a to aj z nedbanlivosti, a musí dosahovať intenzitu porušenia pracovných povinností závažným spôsobom. Z uvedeného teda vyplýva, že zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer so zamestnancom platne len vtedy, ak zamestnanec porušil zavinené svoje povinnosti z pracovného pomeru, ak dosiahlo jeho konanie po zohľadnení všetkých rozhodujúcich okolností intenzitu závažného porušenia pracovnej disciplíny.

V preskúmvanej veci bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobkyňa konaním uvedeným v okamžitom skončení pracovného pomeru porušila pracovnú disciplínu tým, že od 1. do 13. januára 2006 nenastúpila do práce a ani neoznámila prekážku jej v tom brániacu. Vzhľadom na to, že žalobkyňa u žalovaného vykonávala funkciu pokladníčky na Ž. (predaj cestovných lístkov), predchádzajúce upozornenia na porušovanie pracovnej disciplíny v období 2. polroku 2005, ako i po zohľadnení individuálnych znakov konania žalobkyne, so zreteľom na ktoré s ňou žalovaný okamžite skončil pracovný pomer, s názorom odvolacieho súdu o tom, že takéto konanie žalobkyne (z hľadiska intenzity) napĺňa znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny, možno súhlasiť. Keďže dovolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by v tomto smere spochybňovali správnosť rozsudku odvolacieho súdu, záver odvolacieho súdu zodpovedá zistenému skutkovému stavu a jeho posúdenie veci po právnej stránke je správne. Odvolací súd teda v súlade so zákonom dospel k správnej závere, že intenzita porušenia pracovnej disciplíny žalobkyňou oprávňovala žalovaného k tomu, aby s ňou okamžite skončil pracovný pomer podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce.

Pretože žalobkyňa v dovolaní poukazuje na skutočnosť, že podľa písomného okamžitého skončenia pracovného pomeru mal pracovný pomer skončiť 13. januára 2006,

hoci zo strany žalovaného jej bolo doručované až 16. januára 2006 a doručené 17. januára 2006, dovolací súd poznamenáva, že právne účinky okamžitého skončenia nastávajú až okamihom jeho doručenia druhému účastníkovi (§ 38 Zákonníka práce). Žiaden časový údaj uvedený v okamžitom skončení pracovného pomeru (skorší alebo neskorší deň, než ktorým je deň doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru) nemôže zmeniť zákonné účinky, ktoré nastávajú až jeho doručením druhému účastníkovi.

Z uvedeného vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. nie je daný a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní vzniklo žalovanému právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech v dovolacom konaní nemala (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu však náhradu trov konania nepriznal, pretože nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2008

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: